

THÁI THƯỢNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 16

Các vị đồng học, xin chào mọi người!

Vừa rồi chúng ta nhìn thấy ở trên hình ảnh, thầy Ngô Vĩnh đã đến Dallas rồi. Hy vọng mỗi địa phương đều thật cố gắng nỗ lực niệm Phật, đây là việc quan trọng hơn hết. Hôm qua chúng tôi đã giảng đến sự nhận biết đối với thiện ác, họa phước, lợi hại, điều này đã nói mấy lần rồi. Thực ra vấn đề này là vấn đề lớn, quyết không phải dùng mấy câu là có thể giảng được rõ ràng. Đặc biệt là đối với những chúng sanh thời nay. Nếu nói không rõ ràng, không thấu triệt thì thật không dễ dàng hiểu được. Vào thời xưa, Phật Bồ-tát, cổ Thánh tiên Hiền giảng kinh thuyết pháp dễ dàng, ngôn ngữ cũng hàm súc, điềm đến là xong, người nghe liền bỗng nhiên đại ngộ. Chúng sanh thời hiện nay thông minh dường như là hơn hẳn người xưa, nhưng trí huệ thì thua xa. Đạo lý ở trong đó chúng ta cũng nên hiểu rõ.

Dưới đây nói “hành thiện, tích đức có khó có dễ”, trong sách nêu ra thí dụ, đây là những lời ở trong sách Liễu Phàm Tứ Huán. Thế nào gọi là khó dễ? Bậc tiên Nho nói là: *“Khắc chế những điều sai trái của chính mình, phải thực hiện từ chỗ khó khắc chế”*. Đây là giáo dục của nhà Nho. Công phu mà nhà Nho nói cùng với tu hành mà nhà Phật nói là cùng một ý nghĩa. Tu hành, hành là hành vi, hành vi sai lầm, cách nhìn sai lầm đối với vũ trụ nhân sanh, cách nghĩ sai lầm, cách nói, cách làm sai lầm, đem tất cả sửa đổi lại thì gọi là tu hành. Thế nào gọi là sai lầm? Cái gì gọi là chính đáng? Chính đáng là thiện, sai lầm là ác, đoạn ác tu thiện phải hạ công phu từ chỗ này. Tập khí ác, thói xấu ác của chúng ta quá nhiều, sửa đổi như thế nào? Cổ Thánh tiên Hiền dạy phải bắt tay từ chỗ khó khắc phục nhất. Chỗ khó khắc phục nhất mà bạn có thể khắc

phục được thì những cái khác sẽ dễ dàng. Nhà Nho, nhà Phật đều nắm vững nguyên tắc này.

Tập khí, phiền não của mỗi người không giống nhau, tự mình phải biết, tự mình phải thường xuyên kiểm điểm, phải thường xuyên phản tỉnh. Cái nào là tật xấu nghiêm trọng nhất, ta phải bắt tay làm trước từ chỗ này. Tật xấu là tham tài thì ta trước tiên bắt tay từ bố thí tài. Tật xấu là tham sắc, ta từ lìa xa sắc mà bắt đầu. Tóm lại phải biết tật xấu của mình ở chỗ nào. Biết được tật xấu của mình thì người này đã giác ngộ rồi. Đem tật xấu sửa đổi lại, đó là công phu chân thật, công phu thực tiễn, đây là chân tu.

Việc tu hành, các vị nhất thiết không được hiểu sai, mỗi ngày đọc mấy quyển kinh, niệm mấy câu Phật hiệu, đó gọi là tu hành sao? Đó chỉ là hình thức, không phải thực chất, phải nên ở trên thực chất mà hạ công phu. Hình thức là làm cho người chưa học Phật, người chưa biết tu hành, làm hình mẫu cho họ xem, là thuộc về độ tha. Công phu thực chất mới là tự lợi chân thật. Không có tự lợi thực chất mà bạn đi làm hình mẫu cho người ta xem, người ta vừa nhìn thì đã nhìn thấu; thấy rõ là giả, không phải thật, không đáng một xu. Cái giả dạng này chỉ có thể lừa kẻ ngốc của thế gian. Thế gian này, người thật sự có hiểu biết, có nhãn quan, có đức hạnh bạn làm sao có thể lừa được họ? Người ta thấy được rất rõ ràng, rất minh bạch, chỉ là không nói bạn mà thôi. Vì sao không nói bạn? Có nói cũng vô dụng, nói chỉ tạo khẩu nghiệp, nói bạn thì bạn cũng không chịu nghe, bạn cũng không chịu sửa, vậy nói bạn để làm gì? Bạn thật sự có thể tiếp nhận, có thể hối cải, thì những người này sẽ giúp đỡ bạn, sẽ nói cho bạn biết.

Không biết hối cải thì Phật Bồ-tát nhìn thấy bạn cũng không nói một câu nào, không muốn kết oán thù với bạn. Ở đây cũng nêu ra một số câu chuyện rất đáng để chúng ta phản tỉnh. Có thể sửa đổi là bước công phu đầu tiên của đoạn ác tu thiện, tiến thêm một bước nữa là phải có thể nhẫn thì công phu của bạn mới có thể gìn giữ không bị mất đi. Cho nên

trong Lục Độ của Bồ-tát, Bồ Thí có thể tu phước, Nhẫn Nhục có thể tích đức. Tu phước mà không thể nhẫn được thì tuy có phước đức mà không có công đức.

Mọi người chúng ta đều biết phước đức không thể giải quyết vấn đề. Sanh tử là việc lớn, đường luân hồi hiểm trở. Bạn không có công đức chân thật thì biết làm thế nào đây? Nhất là đời sống hiện nay rất loạn. Ở mọi lúc, mọi nơi, không biết là vào lúc nào sẽ gặp phải tai họa khiến chúng ta có thể mất đi mạng sống. Sau khi mất mạng rồi thì sẽ đi về đâu? Đây là vấn đề lớn. Con người có sanh nhất định sẽ có tử, chúng ta không nên kiêng kỵ, không nên sợ cái chết, phải dùng trí huệ cao độ đối diện với hiện thực, tự cầu đa phước. Người chân thật thấu hiểu Phật pháp, trong Phật pháp không có sanh tử, trong Phật pháp gọi là chuyển biến, đây mới là chân tướng sự thật.

Sanh tử là một sự chuyển biến, dùng cách nói của nhà khoa học hiện nay để nói, đó là sự chuyển biến của không gian và thời gian khác nhau. Từ cõi người chuyển đến cõi trời, thời gian không gian khác nhau. Chúng ta sống ở không gian ba chiều, thiên nhân cõi trời sống ở không gian bốn chiều, không gian năm chiều, tầng không gian càng cao thì càng thay đổi. Không gian của ba đường ác thì càng khổ hơn so với nhân gian chúng ta. Nhà Phật không chỉ nói lục đạo, mà còn nói mười pháp giới. Được thân người, được nghe Phật pháp, cái duyên này không dễ gì gặp được, phải biết quý trọng cái duyên này.

Cố gắng sức làm một cuộc chuyển biến tốt. Sự chuyển biến thù thắng nhất, Phật ở trong kinh luận đã nói với chúng ta rất tường tận, đệ nhất thù thắng không gì bằng niệm Phật, là niệm Phật vãng sanh bất thoái làm Phật. Đây là sự chuyển biến thù thắng không gì sánh được, chúng ta phải hiểu rõ. Không những là buông xả triệt để thế duyên mà Phật pháp cũng phải buông xả. Tám vạn bốn ngàn pháp môn, vô lượng pháp môn thầy đều buông xả, dùng tâm chân thành thanh tịnh không gì

sánh bằng, tín nguyện niệm Phật, thì chúng ta đời này mới chắc chắn thành tựu.

Niệm Phật không thể vãng sanh, nguyên nhân do đâu? Nguyên nhân do bạn không buông xả. Ở trong tâm vẫn còn những việc lo lắng buồn rầu, ngoại duyên vẫn bị đủ thứ cám dỗ. Trong ngoài đều không thanh tịnh, niệm Phật như vậy không thể vãng sanh. Cho nên người tu đạo sống càng đơn giản càng tốt. Hôm kia cư sĩ Lý nói với tôi, chúng ta thuê được tầng hai của từ đường họ Đỗ ở đối diện rồi, chuẩn bị tổ chức lớp bồi dưỡng khóa thứ năm. Hội trường ở đây thì quá nhỏ, đã thuê một chỗ khác, chúng ta cần phải bố trí lại một chút. Chuẩn bị đồ đạc, hội trường Lý dặn dò lại, tất cả phải đơn giản, tủ quần áo, giá sách của mỗi đồng tu càng đơn giản càng tốt, đồ đạc càng ít càng tốt, vậy thì đúng. Vào thời xưa, người tu hành tuy chưa thể làm được ba y một bát, nhưng cũng không đến nỗi quá nhiều. Tôi lúc còn trẻ đã phải đi xa, rời khỏi nhà. Vào thời đó đến trường đi học, ở lại trong trường, vồn vện chỉ một cái chăn, một tay nải, ở trong tay nải là mấy bộ quần áo để thay đổi, mấy quyển sách để học. Cái chăn của tôi, tôi còn nhớ rất rõ ràng, nặng 1,5 kg. Mẹ tôi chuẩn bị cho tôi một cái chăn, cái chăn đó nặng khoảng 1,5 kg, dùng tấm thảm màu xám, tấm thảm thì lót ở phía dưới. Lúc đó tự mình còn mang theo một cái mũ, vô cùng đơn giản, đâu có phiền phức như hiện nay. Chúng tôi sống chung với nhau, mọi nhu cầu về tư liệu tham khảo đã có phòng thư viện rồi. Ở trong thư viện, tất cả tư liệu cung cấp cho mọi người sử dụng, không cần phải tự trang bị. Đồ đạc mà mỗi thứ đều tự trang bị, bạn nói xem việc này có mệt người hay không? Tăng thêm gánh nặng cho thân tâm, làm trở ngại sự thanh tịnh bình đẳng giác của tâm địa.

Cái mà chúng ta mong cầu là thanh tịnh, bình đẳng, giác. Nhưng trong đời sống thực tế, chúng ta đã tạo ra biết bao nhiêu là chướng ngại, vậy thì sai rồi. Sáng sớm hôm nay tôi còn dặn Pháp sư Ngô Nhân, tôi ở lâu năm, có không ít cư sĩ cúng dường thức ăn cho tôi. Một tủ lạnh chứa

không hết đồ cúng dường, phải chứa đầy hai tủ lạnh. Tôi nói với thầy đây là tội lỗi, chúng ta không ăn hết thì hãy nhanh chóng đem xuống lầu ba để cúng dường mọi người, không nên để trong tủ lạnh. Chính mình không ăn được, mọi người cũng không ăn được, để trong tủ lạnh sẽ bị hư thối hết. Đó không phải là tạo nghiệp sao? Chúng tôi chỉ có ba người ở trên lầu năm, dùng hai cái tủ lạnh là quá đáng. Hơn nữa, chất đầy đồ ăn trong tủ lạnh. Người ta đến sẽ thấy đây không phải người tu hành rồi! Đây là đang tạo tội nghiệp, quả báo đều ở địa ngục. Cúng dường mọi người là phước báo. Chúng ta cần thức ăn thì đến lầu ba mà lấy, họ cũng được thoải mái, cũng được tự tại.

Đại đức xưa dạy chúng ta, nhiều việc không bằng ít việc, ít việc không bằng không có việc gì, điều quan trọng nhất là thân tâm thanh tịnh, tâm tịnh thì Phật độ tịnh. Vãng sanh thế giới Cực Lạc thì đây là điều kiện quan trọng. Mục đích của tín nguyện hạnh là cầu nhất tâm bất loạn, cầu tâm địa thanh tịnh. Tín nguyện hạnh mà không đạt được tâm địa thanh tịnh, không đạt đến nhất tâm bất loạn thì tín nguyện hạnh cũng như không. Chúng ta phải biết, phải hiểu rõ đạo lý này. Chân thật học Phật, thật sự muốn vãng sanh thì phải buông bỏ triệt để, tuyệt đối không lưu luyến. Mỗi niệm nghĩ cho người khác, mỗi niệm nghĩ cho chúng sanh thì mới tương ưng với tâm nguyện của Phật Bồ-tát. Mỗi niệm nghĩ vì chính mình thì sai rồi! Người tại gia thì nghĩ về gia đình, người xuất gia nghĩ đến cái đạo tràng của mình, đoàn thể của mình cũng là sai rồi.

Cho nên tu đạo mà không thể thành tựu, không biết nguyên nhân nằm ở chỗ nào. Tôi thường nói, ái dục, thị dục. Thị là ham thích; ham thích dục vọng, tham ái dục vọng, đây là căn bản phiền não. Các thứ này mà không đoạn thì bạn còn có gì để thành tựu chứ? Phải nhổ sạch tận rễ. Rễ là gì? Là ý niệm. Trong đời sống hằng ngày, cái ý niệm này không còn sanh khởi nữa thì cái rễ này đã được nhổ sạch rồi. Đây là một cửa ải rất khó khắc phục. Chúng ta từ chỗ khó khắc phục mà khắc phục được, đủ thứ tham ái, đủ thứ ham thích đều xả bỏ cho thật sạch sẽ, chúng ta

mới có thể được tâm thanh tịnh. Chúng ta phải tùy thuận theo giáo huấn chân thật của Phật Bồ-tát, không nên tùy thuận theo dục tình thế gian. Tùy thuận theo thế gian thì vĩnh viễn không thể thoát khỏi luân hồi. Tùy thuận giáo huấn Thánh Hiền thì chắc chắn được sanh Tịnh Độ. Nếu bạn nhận thức không rõ ràng, không minh bạch thì bạn sẽ không biết lấy bỏ như thế nào.

Chúng ta xem hiện nay ở thế gian này, đạo tràng nhiều, người tu hành bất luận tại gia hay xuất gia đều nhiều. Mặc dù truyền thông phát triển, khoa học kỹ thuật tiện lợi, nhưng tu hành vì sao không thể thành tựu vậy? Các vị thử nghĩ xem, vẫn chính là buông không được hai loại tật xấu này, hai thứ này là gốc bệnh. Vô lượng vô biên những triệu chứng đều là từ gốc bệnh này sanh ra. Chúng ta có thể nhổ bỏ gốc bệnh thì sẽ được tự tại. Đây là nói đến khắc phục tập khí, tật xấu của mình, phải bắt tay làm từ chỗ khó nhất. Khó mà làm được thì mới đáng quý. Chỗ dễ dàng thì dễ làm rồi.

Các vị đồng học, trong sách Liễu Phàm Tứ Huấn ở đoạn **“tích đức lũy công”** sau cùng đã nói đến **“tùy duyên tế chúng”** (tùy duyên giúp người). Câu nói này nếu dùng lời hiện đại mà nói thì chính là phục vụ chúng sanh. Những việc phục vụ chúng sanh thì rất nhiều, cho nên tiên sinh Liễu Phàm nói là: “Loại ấy rất nhiều”. Nếu không xa lìa “ngã, nhân, chúng sanh, thọ giả”, trong Kinh Kim Cang gọi là bốn tướng: tướng ngã, tướng nhân, tướng chúng sanh, tướng thọ giả, mà nhiệt thành phục vụ chúng sanh thì đây là Thánh nhân của thế gian. Nếu đoạn bốn tướng này rồi, thật sự làm được vô ngã tướng, vô nhân tướng, vô chúng sanh tướng, vô thọ giả tướng, phục vụ tất cả chúng sanh trong pháp giới thì đây chính là Phật Bồ-tát, là đại Thánh của xuất thế gian, đây là điều

chúng ta cần phải hiểu rõ. Thánh nhân thế xuất thế gian, khác biệt là ở chỗ này.

Tiên sinh Liễu Phàm đã đưa ra mười hạng mục, cũng chính là mười cương lĩnh phục vụ chúng sanh, đã khái quát tất cả những công việc cần phục vụ. Mục thứ nhất là “*làm thiện với người khác*”. Khởi tâm động niệm, biết lấy thiện tâm đối xử với người, dùng thiện tâm để xử thế. Thánh nhân thế xuất thế gian đều giữ vững nguyên tắc này. Cho dù đối xử với người ác cũng dùng thiện tâm, thiện ngôn, thiện hạnh, đối xử với thù địch vẫn là thiện tâm, thiện ngôn, thiện hạnh. Vậy mới có thể xưng là Thánh. Vì sao vậy? Vì tánh người vốn là thiện. Dạy học cho trẻ thơ vào thời xưa thì đọc Tam Tự Kinh, câu đầu tiên nói “*nhân chi sơ, tánh bản thiện*” (con người khi mới sanh ra vốn tánh thiện). Vì sao họ làm ác? Vì sao lại làm oan gia với chúng ta? Đây là do mê hoặc, do hiểu lầm, do bất giác mà tự chính họ không biết, còn chúng ta thì hiểu rõ. Họ dùng tâm ác, hạnh ác đối xử với ta, ta không được phép dùng tâm ác, hạnh ác đối xử lại với họ. Họ không hiểu biết đạo lý, còn chúng ta thì hiểu rõ. Nếu thường giữ thiện tâm như vậy thì hết thảy chúng sanh trong hư không khắp pháp giới không có chuyện không thể sống chung.

Người ta không thể chung sống với ta, không nên trách họ, mà phải quay trở lại phản tỉnh chính mình. Nếu bản thân không có lỗi lầm thì sao lại không thể chung sống với người khác được chứ? Có một số người không rõ tốt được lý, cứ luôn đùn đẩy lỗi lầm cho người khác. Cho nên bản thân họ dù chăm chỉ tu học, tinh tấn không biếng nhác, nhưng cũng không thể chứng quả. Thậm chí là cũng không thể khai ngộ. Nguyên nhân là không thể tiêu trừ nghiệp chướng của chính mình, không biết lỗi lầm của chính mình ở chỗ nào. Phần trước đã nói qua, nếu muốn “tích đức lũy công”, thì cần phải bắt tay làm từ chỗ khó khắc phục nhất. Dùng thiện tâm thiện hạnh mà đối xử với người ác, đối xử với oan gia, đây là việc rất khó làm, phải bắt tay làm từ chỗ này, phải bắt đầu làm từ chỗ này, chúng ta mới thật sự là quay đầu, chân thật giác ngộ.

Mục thứ hai là: “*giữ lòng kính yêu*”, đặc biệt là giữa các chủng tộc khác nhau, tôn giáo khác nhau, thường xuyên xảy ra hiểu lầm gây chia rẽ, tạo thành biết bao nhiêu chuyện không như ý. Nguyên nhân là do đối đãi với các tôn giáo, các chủng tộc không đồng đều như nhau, không có tâm yêu kính. Họ không biết tất cả chúng sanh trong hư không pháp giới là một thể, là chính mình. Không kính yêu người khác chính là không kính yêu chính mình. Nhà Phật gọi là pháp thân, pháp thân chính là tất cả chúng sanh trong hư không pháp giới. Bạn học Phật, bạn phát nguyện muốn thành Phật, thành Phật nhất định phải chứng được pháp thân thanh tịnh. Bạn đối với chủng tộc khác nhau, tôn giáo khác nhau, nếu có phân biệt, nếu có chấp trước thì bạn vĩnh viễn không thể chứng được pháp thân. Hay nói cách khác, bạn vĩnh viễn không thể viên thành Phật đạo. Thế chẳng phải đã hại chính mình rồi sao?

Tu hành, trước tiên phải giác ngộ. Cổ đức dạy chúng ta “*tín giải hành chứng*” (tín, hiểu, thực hành, chứng ngộ) bạn không có tín giải thì sự hành trì của bạn là tu mù luyện đui. Chính mình tu mù luyện đui, tự mình có biết hay không? Không biết. Tự mình cho rằng tu hành rất giỏi, còn muốn dạy người khác. Cho nên Phật ở trong kinh dạy chúng ta không nên tin vào ý của chính mình. Cũng chính là nói không nên tin vào kiến giải của chính mình, không nên tin vào tư tưởng của chính mình. Lời Phật nói là lời chân thật. Đến khi nào bạn mới có thể tin vào tư tưởng, kiến giải của chính mình? Sau khi chúng được A-la-hán thì có thể tin vào cách nghĩ, cách nhìn của mình là không sai. A-la-hán là cảnh giới gì? Đoạn kiến tư phiền não rồi. Chúng ta xem thấy ở trong Kinh Kim Cang, ngã tướng, nhân tướng, chúng sanh tướng, thọ giả tướng đều không còn nữa. Không những Tứ Quả La-hán không còn bốn tướng, trong Kinh Kim Cang nói rõ ràng với chúng ta là Sơ Quả Tu-đà-hoàn đã không còn bốn tướng. Hay nói cách khác, bạn vẫn còn bốn tướng này thì cũng không chứng được Tu-đà-hoàn. Cách nghĩ, cách nhìn của bạn

không phải là chính xác, là sai lầm. Dem sai lầm cho là chính xác thì chính xác vĩnh viễn lìa xa bạn rồi, vĩnh viễn không thể chứng được.

Cho nên người sơ học Phật pháp, sơ học chính là nói trước khi chứng được quả A-la-hán thì không được xa rời Phật Bồ-tát. Phật Bồ-tát giống như bảo mẫu vậy, xa rời họ thì sẽ xảy ra vấn đề, sẽ xảy ra nguy hiểm. Thậm chí là mất cả sinh mạng, ở trong Phật pháp gọi là mất đi huệ mạng. Cho nên người tu hành thời xưa, chúng ta xem thấy ở trong Cao Tăng Truyện, Thiên Nữ Nhân Truyện, Cư Sĩ Truyện, người tu hành tại gia, xuất gia không rời khỏi thiện tri thức. Có người cả đời thân cận thiện tri thức, đến khi thiện tri thức vãng sanh rồi thì mới rời khỏi, mới đi giáo hóa một phương, ý nghĩa này rất sâu rất rộng, chúng ta cần lĩnh hội thật kỹ.

Mục thứ ba là “*giúp cho người khác thành tựu*”, cần phải biết ta và người không hai, chúng sanh có tâm phân biệt, có tâm chấp trước, Phật Bồ-tát không có, người giác ngộ không có. Chúng ta ở Singapore giao thiệp với các tôn giáo khác, chúng ta giúp đỡ họ một cách nhiệt thành. Họ làm việc tốt, chúng ta giúp họ thành tựu. Có rất nhiều người hỏi tôi, những số tiền quyên góp cúng dường này của Phật tử chúng ta là để làm việc cho Phật giáo, vì sao Pháp sư lại đem đi giúp đỡ tôn giáo khác vậy? Tôi nói, tôi không hề giúp đỡ tôn giáo khác. Họ nói, Thầy giúp đỡ nào là Hồi Giáo, Ấn Độ Giáo, Cơ Đốc Giáo. Tôi bảo, đó đều là Phật giáo. Bạn có nghe nói ở trong pháp Đại Thừa có một câu nói là: “có pháp nào không phải là Phật pháp” hay không? Họ gật đầu, có nghe nói. Những gì Cơ Đốc giáo nói cũng là Phật pháp, Thiên Chúa giáo cũng là Phật pháp, Hồi giáo cũng là Phật pháp, không có pháp nào không phải Phật pháp, tôi không hề giúp ngoại đạo làm việc, tôi giúp Phật giáo làm việc. Bạn có loại cách nghĩ sai lầm, cách nhìn sai lầm này thì là bạn không hiểu về kinh Đại Thừa rồi. Phật dạy chúng ta phải xả bỏ vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, còn bạn thì vẫn đang giữ kiên cố vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, vậy thì bạn đến ngày nào mới trở thành đệ tử Phật đây?

Tâm lượng của Phật là “*tâm bao thái hư, lượng châu sa giới*” (trùm khắp hư không, bao quát pháp giới), các bạn đều biết, thường xuyên đọc niệm, thường đọc trên miệng nhưng tâm lượng của mình thì vẫn là rất nhỏ bé, vẫn là không thể bao dung người. Chúng ta đã không tuân thủ lời giáo huấn của Phật-đà. Các bạn biết yêu thương động vật, yêu thương súc sanh, lẽ nào bạn đối lập với chủng tộc khác, tôn giáo khác? Chúng sanh động vật cũng là chủng tộc khác, vì sao đối với chúng thì yêu thương, còn đối với người thì không yêu thương? Việc học Phật đã đi về đâu rồi? Tụng niệm kinh đã đi về đâu rồi? Là hồ đồ đến mức độ như vậy. Phải nên giác ngộ. Mở quyển kinh ra, từng câu từng chữ suy nghĩ thật nhiều, nghĩ cho rõ ràng, nghĩ cho sáng tỏ. “*Thành nhân chi mỹ*” (thành tựu điều tốt đẹp cho người khác), “nhân” ở chỗ này là nghĩa rộng, bao gồm tất cả chúng sanh mười pháp giới. Hễ người ta làm việc tốt, chúng ta thấy được, nghe được thì nhất định không đố kỵ, nhất định không được làm tổn hại, nên phát tâm tùy hỷ công đức, tận tâm tận lực giúp đỡ họ, thành toàn cho họ chính là thành toàn cho chính mình, thành toàn cho đức hạnh của mình, thành toàn cho tánh đức của mình.

Mục thứ tư là “*khuyên người khác làm lành*”. Không những khuyên bằng miệng mà còn phải khuyên bằng thân. Khuyên bằng miệng là lời nói, viết thành sách, làm thành văn, cũng được xem là khuyên bằng miệng. Chính mình phải nỗ lực, làm nên tấm gương tốt là khuyên bằng thân. Phật ở trong kinh điển thường dạy chúng ta: “*Thọ trì đọc tụng, vì người diễn nói*”. “Diễn” là biểu diễn, biểu diễn là khuyên bằng thân, phải nên làm tấm gương tốt cho người ta xem, làm mẫu mực cho người, gợi cho người ý nguyện học tập.

Mục thứ năm là “*cứu người trong cơn nguy cấp*”. Ý nghĩa mỗi điều ở trong đây nói đều sâu rộng vô tận, khi tai nạn hiện tiền rồi thì việc cứu giúp đã không còn kịp nữa. Cho nên cứu người nguy cấp là phải biết phòng ngừa khi chưa xảy ra. Nguy cấp sanh ra từ chỗ nào vậy? Đều là từ tạo ác nghiệp mà sanh ra. Cứu người trong cơn nguy cấp thật sự là việc

quan trọng. Tức là phải dạy họ đoạn ác tu thiện, chuyển mê thành ngộ thì nguy cấp mới được thật sự tiêu trừ. Nhưng bạn thử nghĩ xem, dạy người đoạn ác tu thiện mà chính mình không thể đoạn ác tu thiện thì làm sao người ta tin được chứ? Khuyên người khác chuyển mê thành ngộ mà chính mình vẫn mê hoặc điên đảo thì người ta làm sao giác ngộ được chứ?

Cho nên chư Phật Bồ-tát tất cả đều bắt đầu làm từ chính mình. Các Ngài dạy chúng ta buông xả danh vãng lợi dưỡng, bản thân các Ngài thật sự làm được rồi; ba y một bát, du hóa nhân gian, chân thật làm được sáu căn thanh tịnh, một trần không nhiễm. Chúng ta nhìn thấy hình ảnh này thì có cảm tưởng như thế nào? Có giác ngộ ra từ những tấm gương, hình tượng này hay không? Thật sự giác ngộ ra được thì nhất định sẽ rất hoan hỷ mà noi theo, học tập theo. Vậy là đã giác ngộ rồi. Nếu vẫn không làm được thì chưa giác ngộ. Không những không làm được mà ý niệm cũng vẫn chưa chuyển được. Việc đầu tiên là chuyển đổi ý niệm, sau đó ở trên sự tướng sẽ làm rất dễ dàng. Có một số đồng tu rất muốn học hạnh Bồ-tát, rất muốn tu Bồ-tát đạo, nhưng học thế nào cũng không giống. Nguyên nhân do đâu? Ý niệm chưa chuyển được, vẫn là một cái tâm phàm, vẫn là một cái tâm mê, vẫn sống trong tình chấp như cũ, vẫn chưa giác ngộ. Cho nên việc học theo vô cùng vất vả, vô cùng khó khăn, dễ dàng thoái chuyển, đạo lý là ở chỗ này, cũng chính vì cái nguyên nhân này.

Cho nên chư Phật Bồ-tát thị hiện, luôn lấy giảng kinh thuyết pháp làm hình tượng hàng đầu. Mục đích của giảng kinh thuyết pháp chính là giúp chúng ta phá mê khai ngộ, sau khi ngộ rồi thì việc gì cũng dễ làm. Chưa ngộ thì khó, rất khó! Cho nên Phật pháp, không những là Thiên tông, mà Giáo hạ cũng là như vậy, sau khi ngộ mới khởi tu. Chưa ngộ thì tu cái gì? Chỉ riêng Tịnh Tông là đặc biệt, Tịnh Tông là giải hành đồng thời cùng tiến. Ở trong những pháp môn khác đều là sau khi ngộ rồi mới khởi tu, không ngộ thì không có chỗ để hạ thủ. Sự thù thắng của

Tịnh Tông chính là dù không ngộ cũng có thể lão thật mà niệm một câu A Di Đà Phật. Một mặt niệm Phật, một mặt cầu giác ngộ, tiến hành song song, trong vô lượng pháp môn chỉ có pháp môn này là như vậy. Cho nên gọi là “*Giáo ngoại biệt truyền*”. Không phải nói là người niệm Phật thì không cần cầu giác ngộ, đặc biệt là người phát tâm hoằng pháp. Không giác ngộ thì lấy gì để hoằng pháp? Lấy gì để dạy người? Cho nên giác ngộ là vô cùng quan trọng. Chân thật giác ngộ thì bạn mới có thể xa lìa sự nguy cấp và mới có khả năng cứu người gặp nguy cấp.

Mười câu này chúng tôi đã giảng được một nửa, thời gian đã hết rồi. Hôm nay chỉ giảng đến đây thôi.

A Di Đà Phật!